

Thoughts of Life as Expressed by the Siddhas சித்தர்கள் உணர்த்தும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

S.Veerakannan, NGM College, Pollachi 642001

Abstract

மனித இனத்தின் உயர்ந்த பண்புகள் மற்றும் செயல்களில் பிரதான இடம் வகிக்கும் விஷயம் ஆன்மீகம் ஆகும். சித்தர்கள் என்றால், அந்த உயர்ந்த அறிவை அடைந்தவர்கள், அவர்கள் வாழ்வில் நிபந்தனை போவதும், தெய்வீகத்தின் மேல் நிலை மற்றும் ஆன்மிகப் புரிதலைப் பக்கப்பட்டு அனைவருக்கும் அருளுவதற்கான உத்திகள் வகுத்தவர்கள். அவர்களுடைய அறிவுரைகள் எல்லாம் ஆன்மீகத்தின் வழியாக்ந்து மக்களை உயர்த்துவது மட்டுமல்ல; அது வாழ்க்கையின் பல்நோக்கு, வளமும், சந்தோஷமும் என்பவற்றைக் கொண்டு வருகிறது.

சித்தர்களின் இசையில், அவர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை, தத்துவங்களை, மற்றும் ஆன்மிக உணர்வுகளை பாட்டாகப் பாடுவதன் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். சித்தர்கள், மனித சமுதாயத்தின் துன்பங்களைப் போக்க பல்வேறு உண்மைகளை பரிந்துரை செய்துள்ளனர். அவர்கள் யோகா, தத்துவம், மருத்துவம், இயற்கை, விஞ்ஞானம், மற்றும் மெய்ஞானம் ஆகியவற்றில் தங்களை காணும்படி முயற்சித்துள்ளனர்.

இவ்வாறு, சித்தர்கள் மனிதன்பேற்ற எச்சரிக்கைகளை, வாழ்வுக்கு தேவையான வழிமுறைகளைச் செவ்வனே விளக்கியுள்ளனர். அவர்கள் தம் பாடல்கள் மூலம் மாபெரும் புரட்சியையே ஏற்படுத்தியுள்ளனர். இந்தப் பாடல்கள் மக்களின் மனதில் வாழ்வியல் சிந்தனைகளை உருவாக்குவதற்கான ஊக்கம் வழங்குகின்றன.

சித்தர்களின் பணிகள், சமுதாயத்தின் உயர்வுக்கு, மக்களின் ஆன்மிக வளர்ச்சிக்கு, மற்றும் சமூகத்தில் நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒற்றுமையாக செயல்பட்டுள்ளன. அவர்களின் திருத்தங்கள், ஆலோசனைகள் மற்றும் பாடல்கள், மனிதன் தனது வாழ்வில் எவ்வாறு முன்னேற்றம் அடையலாம் என்பதைப்பற்றி கவனம் செலுத்தச் செய்வதாக உள்ளது. இவை அனைத்தும் மனிதனின் உயிரியலும் ஆன்மீகம் எவ்வாறு இணைந்திருப்பதை விளக்கவே நோக்குகின்றன.

ஆன்மீகம், வாழ்க்கை, மற்றும் மனித உறவுகள் அனைத்திற்கால் உருவாகும் எந்தவொரு புத்துணர்ச்சியான செயலிலும், சித்தர்களின் ஆளுமைகள் மற்றும் கற்பனைகள் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. அவர்களின் கல்வி, அறிவியல், மற்றும் தத்துவப் போதனைகள் இந்திய மண் மற்றும் உலகளாவிய ரீதியில் புதிய சிந்தனைகள் மற்றும் அனுபவங்களை உருவாக்குவதிலும் முக்கியத்துவம் கொண்டதாகும்.

சித்தர்கள்

சிதிரங்களுக்கும் ஆன்மீகத்துக்கும் தொடர்பானவர்கள் எனப்படும் சித்தர்கள், அளப்பரும் கரணங்களுக்கு அழுத்தமாக செயல்படும் மனம், புத்தி, சித்தம் மற்றும் அகங்காரம் ஆகிய நான்கின் பெற்று நிகழ்வு என பயின்று, இவற்றின் உள்நிலையில் சித்தமிசை அறிவை நிலைநாட்டி வாழ்கின்றனர். அவர்கள் பல்வேறு ஆசனங்களை மேற்கொண்டு, பிராணாயாமம் மற்றும் வாசி யோக போன்ற சுவாசப் பயிற்சிகளை அடிக்கடி நடைபெறச் செய்கின்றனர். இது மூலம், உடலையும் உயிரையும் ஒம்பி மற்றும் அதில் ஆன்மீக போக்குகளை தேடுகிறார்.

சித்தர்கள், நரை, திரை, பிணி, மூப்புமற்றும் சாக்காடு ஆகியவை அனைத்தையும் வென்று மரணமில்லாத பெருவாழ்வு எனப்படும் மியானுமக்களவிதத்தில் உள்நிலை மூலம் மிகவும் ஆழமான அறிவுக்களை பெற்றவர்கள். இவர்களால் வாழ்க்கையிற்கான பயனுள்ள மற்றும் கெட்டான விஷயங்களை துணிச்சலுடன் பிரித்தெடுக்கின்றனர். இதனால்தான், அவர்கள் சமுதாயத்தின் விவசாயங்களை, சாதி, சமய மற்றும் மத மாச்சரியங்களை முற்றிலுமாக மாற்றுவதற்கான சீர்த்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தும் முன்னணிநாய்க்குடிகளை அதிகமாகவே வைத்துள்ளனர்.

மனிதன் நோயற்ற வாழ்வை அடையவும், சாகாநிலையை அடைந்துள்ள இடமாக என நிரூபிக்கும் அறிவுத்தொகுப்புகளை அவர்கள் உரமான பல பத்திகளில் விளக்குகிறார்கள். சித்தர்களின் மருத்துவ முறைகள், அறிவியல் பார்வையில் மிகவும் அணுகக்கூடியதாக இருக்கின்றன. 'எலித்' எனும் வடமொழி வேர்ச்சொல், 'எலிது' என்ற மகேந்திர நிலையில் 'எலித்த' என பெயரெடுத்து, இது எண்வேறு சித்துகளைக் கைகூடப்பெற்றவர்களை குறிக்கின்றது. இதுவே தமிழில் 'சித்தர்' என்ற வருவாய் உருவாகியதாகும்.

“ஒளியில் ஒளிபோய் ஒடுங்கிய வாரும்
தெளியும் அவரே சிவசித்தர்தாமே” (திருமந்திரம்.168)

தாமறிந்த கலையை “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்ற அருள் நோக்கில், உலக மக்களுக்கு அறிவித்தவர்களில் பிரதானமாகக் காணப்படுகிறார்கள் சித்தர்கள். சித்தர் என்ற சொல்லுக்குப் பல வன்முறைகளை பலரும் அந்தரங்கம் செய்துள்ளனர்; அதில் உலகியலைத் துறந்தவர்கள், உலக நடப்பிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள், மற்றும் சித்துகள் ஆடுவதில் வல்லமை பெற்றவர்கள் ஆகியவை முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றன.

இதனுடைய விளக்கமாய்ச் சித்தர்கள் உலகில் ஆழமான உண்மைகளை வெளிப்படையாகவும், மெய் அறிவின் உதவியோடு மற்றவர்களுக்கு வலியுறுத்தும் விடயம், அவர்களின் வாழ்முறைகள் மீது அமைந்திருப்பதுதான்.

சித்தர்-சொல்

சங்க இலக்கியங்களில் 'சித்தர்' என்ற சொல்லை கையாள இந்த இலக்கியங்கள் முன்சூட்டியே வெவ்வேறு வகையிலும் விவரிக்கவில்லை. ஆனால், சிலப்பதிகாரத்தில், 'சித்தன்' என்ற சொல் இரண்டு இடங்களில் முதன்முதலாகத் தென்படுகிறது. தமிழ் இலக்கண நூல்களில், நமக்கு கிடைத்த அரிய மற்றும் மிகவும் முக்கியமான நூலான தொல்காப்பியத்தில், சித்தர்களை 'அறிவன்' என்றும், 'நிறைமொழி மாந்தர்' என்றும் அழைக்கிறார்கள். இதன் மூலம், சித்தர்களின் திறன்கள், அறிவு மற்றும் மொழியியல் தொடர்பில் பெரும் மதிப்பு கூறப்படுகிறது.

இந்த அடிப்படையில், தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் ஒரு எளிய பகுதியாக,

“மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயம்” (தொல்காப்பியம், புறத்.1021)

என்று தொடங்குகிறது, இது சித்தர்களின் அறிவு மற்றும் அறிவுச்சுமை பற்றிய கருத்துகளைப் பிரதிபலிக்கிறது.

இரட்டைக் காப்பியங்களில், குறிப்பாக இரண்டாவது காப்பியமான மணிமேகலையும் சித்தர்களின் இயல்புகளைச் சுட்டுகிறது. 'இருத்தி' என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு சித்தி என்னும் பொருள் உண்டு, இதன் மூலம் சித்தர்கள் குறித்தும், அவர்களின் ஆற்றல்களும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. மணிமேகலைத் தொகுத்த கதை கதாநாயகி கந்திற் பாவை மணிமேகலையுடன் தொடர்புசெய்து அவளது எதிர்காலம் குறித்து பேசும்போது, “அளவற்ற சித்திகளுடன் புத்தபிரான் தோன்றுவார்” எனக் கூறப்படுகிறது.

அப்பாவை மணிமேகலையை நோக்கி கூறும் போது,

“அறவெயில் விரித்து ஆங்கு அளப்புஇல் இருத்தியோடுபுத்த ஞாயிறு தோன்றும் காறும்” (மணிமேகலை, அ.ள் 46-47)

என்று உரைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு, திருமணத்தின் பின்னணி மற்றும் நிகழ்வுகளின் வலிமை பற்றிய உரையில், சித்தர்களின் முக்கியத்துவம் மற்றும் அவர்களின் அறிவு செயல்பாடுகள் விளக்கப்படுகின்றன.

எனவே, சித்தர் என்ற சொல் தமிழ் இலக்கியங்களில் அகழ்வாய்வாக்கென்று மற்றொரு பரிமாணத்தைப் பெறுகிறது, இது அறிவியல் மற்றும் ஆன்மீகம் ஆகியவற்றின் தமிழ் கலாச்சாரத்தில் மாறுபட்ட முன்னணிகையாளுதலை உட்படுத்துகிறது.

நிலையாமை

உலக வாழ்க்கையில் மனிதன் பாராட்டப்படுவதற்கான புகழ், ஆடம்பரமாக வாழ்வது, மனித உடல் ஆகியவை எல்லாம் நிலையற்றவையாகும் என்று திருமூலர் பல பாடல்களில் உணர்த்தியுள்ளார். வாழ்க்கையின் மாயை மற்றும் அந்த அதிர்வின்மையை ஒருசில சம்பவங்கள் மூலம் அவர் பறைசாற்றியுள்ளார்.

ஒரு நாளில், ஒரு கணவன், சிறந்த பொருட்கள் வாங்கி வாரியாகவும் அன்புடன் மனைவியிடம் அளித்ததன் மூலம், அவர்களுக்குள் கூட்டம் மற்றும் மகிழ்ச்சி நிரம்பியது. அவர் மனைவி, அவன் தந்த பொருட்களைப்பார்த்து, ஆராதனை செய்யும் வகையில் ஒரு சுவையான உணவுப் பரிமாறினாள். இருவரும் பிரியமாக அந்த உணவை உண்டனர். ஆனால், அந்த இனிமையான தருணத்தில், கணவன் திடீரென்று இடம் பக்க மாற்றில் வலி ஏற்பட்டது என்று தெரிவித்தான். மிகக் குறுகிய நேரத்தில், அவன் உயிர் இழக்கும் சூழ்நிலையில் இருந்தான்.

அந்த விதம், திருமூலர் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல, “அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார், மடக்கொடியாரொருடு மந்தணங் கொண்டார், இடப்பக்க மேஇரைநொந் ததுஎன்றார், கிடக்கப் படுத்தார் கிடக்கொழிந்தாரே” என்ற மொழியில், மனிதனின் உடலின் நிலையற்ற தன்மை, இறுதியில் மரணத்தின் அடியிலே என்றிரைக்கிறார்.

மேலும், “ஊரெல்லாம் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப் பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டு, துரையங் காட்டிடைக்கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு, நீரினில் முழுகிநினைப்பொழிந்தார்களே” என்ற பாடலின் மூலம், மனிதர்களின் வாழ்க்கையை ஒருபிடியிலேயே அடையாளம் காட்டுகிறார்.

இதையே தொடர்ந்து, கடுவெளி சித்தரும் தனது பாடல்களில், “நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி - அவன்நாலாறு மாதமாய் குயவனை வேண்டி கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி - மெத்தக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி” என்ற வரிகளில், வாழ்க்கையின் நிலயங்கள் மற்றும் அதிலிருந்து உருவாகும் வீதிகளை வலியுறுத்துபவனாக இருக்கிறார்.

வாழ்கிறது மற்றும் நிலையற்ற தன்மையை உணருதல், நாம் எப்படி வாழுகிறோம் என்பதற்கான ஒரு முக்கியமான பாடம். திருமூலரின் வேலைகளும் விடைந்து, வால்களில் உள்ள உளவியலையும், மனிதனின் குடும்ப வாழ்க்கையையும் இடையரீடாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

மேலும், திருமூலர் மற்றும் கடுவெளிச் சித்தர் இவை போன்ற பாடல்களின் மூலமாக, மனித வாழ்க்கையின் தற்காலிகம், நிலையற்ற தன்மை மற்றும் இறுதிக்காலக் கஷ்டங்கள் மறக்க முடியாதவை என்பதையே நமக்கு மூலம் கொண்டுவருகின்றனர்.

இவர்கள் காட்டும் பாடல்கள், உயிரின் அர்த்தம் மற்றும் மனதை அழுத்தும் அனுபவங்களை கவனிக்கும்போது, நிலையாமையின் உணர்வுகளை மேலும் பலருக்கு அரசியல் செய்கின்றன.

சித்தர்களின் உடல் தத்துவம்

சித்தர்களின் உடல் தத்துவம், மனித உடலின் தேவையும், அந்தத் தேவையைப்பாதுகாப்பு செய்வதற்கான அர்த்தத்தையும் உணர்வதற்கான ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கிறது. “உடம்பை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன், உடம்பின் உள்ளே உறு பொருள் கண்டேன்” என்ற வரிகள், உடலின் வெளிப்படையான வடிவத்திற்கும், அந்த உடலின் ஆன்மிகத் தன்மைக்கும் இடையிலான உறவை எட்டும் விதமாக, வாழ்வை மேலும் முழுமைப்படுத்துகின்றன.

திருமூலரால் கூறப்பட்டுள்ள இந்த வரிகள், உடலின் உள்ளே இன்று நாம் கண்டுபிடிக்காத ஒரு அற்புத ஆற்றல் முப்படியாக ஒளிந்திருக்கிறது என்பதையே உணர்த்துகின்றது. உடலை அசுத்தமாகக் கருதி, அதைப் புறக்கணிக்கும் நிலைமையிலிருந்து, அதன் உள்ளே உள்ள அற்புதத்தை காண்பதே உண்மையான ஆன்மிக வளர்ச்சி என கூறப்படுகிறது. இறைவன், உடலின் கோயிலாக வகுத்துள்ளது, இதற்கான காரணமாதலால், உடலை பத்திரமாக பராமரிக்க வேண்டும், இதுவே உடலின் அடிப்படையை உருவாக்கும் முக்கிய காரணமாக விளங்குகிறது.

நம் உடலானது 96 தத்துவங்களால் ஆனது என்பதை மனதிற்கொள்ள வேண்டும். உடல் ஆரவாரமான மற்றும் சூழலுக்கேற்ப மாற்றம் அடையக்கூடியது; ஆனால், உண்மையான ஆத்மா, அதாவது அறிவு, அதற்குப்பெற்றிட முடியாத நிலைமை என சித்தர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

“உடம்பார் அழியின் உயிரால் அழிவார், திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்” என்று திருமூலர் உரைக்கின்றார். இங்கு மனிதனின் ஒல உடலின் பராமரிப்பின் தன்மை, ஆத்மாவின் உண்மையான அடிப்படையாகும் என்பது தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இறைவன் மனித உடலில் இருக்கும்போது, அதற்கு உள்ளங்களில் இருந்து வெளிப்படும் திருஷ்டிக்கலாகவே இருப்பதைக் கூறியுள்ளார். உயிர்க்கு உறைவிடமாக இருக்கும் மனித உடலைப் பேணி பாதுகாப்பதற்கான முக்கியத்துவத்தை திருமூலர் பல பாடல்களில் வலியுறுத்துள்ளார்.

சித்தர்களின் பார்வையில், உடலே ஒரு சாதனம், ஒரு கருவி; இது மோட்சம் அடைய வழிவகுக்கும். யோகத்திற்கு அடிப்படையாக இருக்கும் உள்ளமாகவும், மெய்யான அனுபவத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் அடிப்படையாகவும், உடலின் நிலையை சூழ தவிர்க்க மாட்டார்கள் எனவே இப்போது அளிக்கப்படும் கூறுகள், சித்தர்களின் கவிஞர்களின் கற்பனை ஆகவே இருக்க வேண்டும்.

“யோகம் ஆகாதே அகப்பேய், உள்ளது கண்டக்கால்; ஞானமடி அகப்பேய், தேடாது சொன்னனே” என்ற வரிகளில், யோகத்தின் அடிப்படை நிலை, உடலுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அற்புதம் ஆகும். உடல் சுத்தமாகும்போது, அது சிதைக்க முடியாத திறமையைப் பெறுகிறது.

இதனால், சித்தர்கள் உடலை ஒரு ஆக்கபூர்வமான அமைப்பாகவே கொண்டு வர, அதை ஒரு இழிபொருளாக நினைக்க வேண்டாம் என்பதில் முக்கியத்துவம் தருகின்றனர். இந்த நிலைப்பாடு, மற்ற சமயச் சிந்தனைகளுடன் மாறுபட்டு, உலகின் உண்மைத் தத்துவத்தை விளக்குவதற்கான சித்தர் பாடல்களின் நோக்கமாக அலசப்படுகிறது.

மொத்தத்தில், சித்தர்களின் தத்துவம், உடலுக்கான எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகிறது என்பதையும், கூடவே அதை முழுமையாகப் பயிலும் முனைகின்ற தீர்வின் அளவையும் உரைக்கிறது.

உடலின் உண்மையான நிலை, ஆத்மாவின் உண்மையைப் பெற்று, யோகத்தின் மூலம் ஆத்மா உணர்வதற்கான அடிக்கடி மேம்படுத்தப்படுகிறது.

பாம்பாட்டிச் சித்தர்

“முக்கணியுஞ் சர்க்கரையும் மோதகங்களும்
முதிர்சுவைப்பண்டங்களும் முந்தி உண்டவாய்
மிக்க உயிர் போனபின்பு மண்ணை விழுங்க
மெய்யாகக் கண்டோம் என்று ஆடுபாம்பே” (பாம்பாட்டிச் சித்தர்.46)

மனித உடலிலிருந்து உயிர் பிரிந்த பிறகு, ஒருவரின் உடலை பொதுவாக “பிணம்” எனக் குறிப்பிடுவது பரவலான நடைமுறை. வெளிக்குப் போன பிறகு, மனிதன் சந்தித்த அனுபவங்கள், உருப்படிகள் மற்றும் இன்பமான உணவுகளை அனைத்து உயிருள்ள காலத்தில் அனுபவிக்கும் போது, அந்த நல்லாலான சுவையைச் சுவைத்ததை மறந்து, இறுதியில் மண்ணை உண்கின்ற நிலையை பயிற்சி செய்துள்ளோம் என்பதைக் குறிப்பதாகும். பாம்பாட்டி சித்தர், தனது பாடலின் மூலம், உள்ளார்ந்தது எவ்வளவு முக்கியம் என்பதைக் கேள்வி வருத்தத்தோடு உணர்த்துகிறார். மனிதன் இவ்வுலகில் வாழும் போது, எந்தப் பொருளையும் அல்லது எந்த இன்பத்தையும், இறுதியில் கூட, உடலை விட்டுச் செல்லும் போது எடுத்துப் போகாது என்பதைக் அவர் தெளிவாக கூறுகிறார்.

அழகணிச் சித்தர்

அழகணிச் சித்தர், தனது பாடல்களை ஒப்பாரி வகையில் அமைத்து பாடி, அழகணிச் சித்தர் என்ற பெயரில் புகழ் பெற்றார். அவரது பாடலின் இசை, அழகணிச் ஓசையை பிரதிபலிக்க வகுத்து, மனிதக் காலத்தின் நிலையற்ற தன்மையை உணர்த்துகிறது. அவரது பாடல் “ஊத்தைச் சடலமடி உப்பிருந்த பாண்டமடி” என்பதில், மனித உடல் அழிவுக்கு ஆட்பட்டது, நம்மால் இதனை மாற்றி பிறப்பது என்பது சாத்தியமில்லை என்ற எண்ணத்தை விவரிக்கின்றது.

“மாற்றிப்பிறக்க மருந்தெனக்கு கிட்டுதில்லை
மாற்றிப்பிறக்க மருந்தெனக்கு கிட்டுமென்றால்...” (அழகணிச் சித்தர்.8)

நீரில் எழுதப்படும் எழுத்து போலவே, மனித வாழ்வு அதே போல், முடியாது. பிணம், மூப்பு, சாக்காடு முதலியவை உடலின் நன்மைகளை அழிக்கும் காரணியாக இருக்கும். உயிருடன் இருக்கும்போதே உடலுக்கு மதிப்பு கொள்ளப்படுகிறது; ஆனால் உயிர் பிரிந்தவுடன், திடீரென, அது பிணமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த தன்மையை தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர் சித்தர்கள், “விட்டைக் கட்டி சுகவாழ்விற்காக வேள்விகளைச் செய்து, மெய்யும் பொய்யும் பேசி, மக்கள், மனைவி, சுற்றமென்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மாந்தர்களே, எமன் உயிரைக் கொண்டுபோன பிறகு ஒரு ஓடுபெற்ற மதிப்புக் கூட உடம்பு பெறாது என்பதை உணருங்கள்” என்கிற சிவவாக்கியர் இந்த நிலை தடுமாறும் தன்மையை வலியுறுத்துகிறார்.

இந்த மாதிரியான எழுத்துக்களும் மூன்று பொருள்களின் விருப்பங்களை நோக்கி மனிதர் எப்படி தங்களை நினைத்துக்கொள்வார்கள் என்பதைக் சுந்தரமாக எடுத்துரைக்கின்றது.

செல்வம் நிலையாமை

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பெருக்கிக் கொள்ள செல்வம் என்பது இன்றும் தேவையான ஒன்றாகி விட்டது. நவீன உலகில், செல்வம் என்பது வெறும் பொருளாதார வளங்களைப் பற்றியே அல்ல, இதுவே மனிதனின் வாழ்க்கையின் முக்கிய ஆதாரமாகும். ஆனால், அத்தகைய செல்வமானது நிரந்தரமாக இல்லை என்பதைக் கணிக்கிறோம். மனிதன் தனது தேவைகளுக்காகத் தொடர்ந்து

செல்வத்தை நாடிக்கொண்டே இருக்கிறான், ஆனால் அது எப்போது தோற்றுவிக்கப் போகிறது அல்லது இன்றிபோய்டுமா என்பதில் புரிதல் இல்லை.

“நாடுநகர் வீடுமாடு நற்பொருள் எல்லாம், நடுவன் வரும்பொழுது நாடி வருமோ?” என்றால், நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இடங்கள், வீடுகள், வான்வழிகள் நமக்கு சில நேரங்களில் தரப்படுகின்றன, ஆனால் அவை எப்போதும் நிலையானவை அல்ல என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது. செல்வம் என்பதற்கான நம்பிக்கை மனிதனுக்குள் நிலையாமையை ஏற்படுத்துகிறது. அதனால்தான், சிவனை வணங்கி, அவனது பாதம் போற்ற வேண்டும் என்கிறது.

இதை மேலும் விளக்குவதற்கு இடைக்காட்டுச் சித்தரின் சொற்களைப் பயன்படுத்தலாம்: “மாடும் மனைகளும் மக்களும் சுற்றமும் வான் பொருளும், வீடும் மணிகளும் வெண்பொன்னும் செம்பொன்னும் வெண்கலமும் காடுங் கரைகளும் கல்லாம் பணியும் கருபாயும்.” இங்கு, மனிதர்கள் வாழ்க்கையின் பல்வேறு அலகுகளை, வீட்டை, குழந்தைகளை, ஆபரணங்களை, மற்றும் பிற வளங்களைத் தேடி சேகரிக்கின்றனர். ஆனால் இந்த எல்லாப் பொருட்கள் ஒருநாள் எவ்வாறு எங்கு காணாமல் போகலாம் என்பது பற்றிய அச்சம் மனிதனுக்குள் உண்டு.

மனிதன் இவ்வுலகில் வாழும் போதிலும், இறைவனை மட்டும் தேடி வேண்டும் என்பது முக்கியம். இது உண்மையில், மனதில் உள்ள ஆழ்ந்த உணர்வியாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. இங்கு, மனிதவுடலுக்கான முக்கியத்துவம் மிகுந்தது, அது இறையுறை, தெய்வத்தின் அவிக்கிழன் என்று கூறப்படுகிறது.

இது சித்தர்களில் மிகவும் முக்கியமான கொள்கையாகும்: “உருவிலங்கு மேனியாகி யும் பராகி நின்றநீர், திருமிலங்கு மேனியாகச் சென்றுகூட லாகுமே.” இதன் மூலம், இறைவனை அடையவேண்டியுள், மனித உடலின் முறைகளை பராமரிக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறுகிறது.

இதனால், உடல் ஒரு கோயிலாகக் கருதப்படுகிறது, மேலும் உடலையே பராமரித்தல் என்பது இறைவனை அடைய உதவும் என்று சிவவாக்கியர் நன்கு விவரிக்கிறார். ஆகவே, செல்வமானது நிலையானதாக இல்லாத நிலையில், இறையலோசனை, ஆன்மிகத்தை நாடி வாழ்வது தான் மனித வாழ்க்கையின் முக்கிய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

செல்வம் நிலையாமை

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பெருக்கிக் கொள்ள செல்வம் என்பது இன்றும் தேவையான ஒன்றாகி விட்டது. நவீன உலகில், செல்வம் என்பது வெறும் பொருளாதார வளங்களைப் பற்றியே அல்ல, இதுவே மனிதனின் வாழ்க்கையின் முக்கிய ஆதாரமாகும். ஆனால், அத்தகைய செல்வமானது நிரந்தரமாக இல்லை என்பதைக் கணிக்கிறோம். மனிதன் தனது தேவைகளுக்காகத் தொடர்ந்து செல்வத்தை நாடிக்கொண்டே இருக்கிறான், ஆனால் அது எப்போது தோற்றுவிக்கப் போகிறது அல்லது இன்றிபோய்டுமா என்பதில் புரிதல் இல்லை.

“நாடுநகர் வீடுமாடு நற்பொருள் எல்லாம், நடுவன் வரும்பொழுது நாடி வருமோ?” என்றால், நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இடங்கள், வீடுகள், வான்வழிகள் நமக்கு சில நேரங்களில் தரப்படுகின்றன, ஆனால் அவை எப்போதும் நிலையானவை அல்ல என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது. செல்வம் என்பதற்கான நம்பிக்கை மனிதனுக்குள் நிலையாமையை ஏற்படுத்துகிறது. அதனால்தான், சிவனை வணங்கி, அவனது பாதம் போற்ற வேண்டும் என்கிறது.

இதை மேலும் விளக்குவதற்கு இடைக்காட்டுச் சித்தரின் சொற்களைப் பயன்படுத்தலாம்: “மாடும் மனைகளும் மக்களும் சுற்றமும் வான் பொருளும், வீடும் மணிகளும் வெண்பொன்னும் செம்பொன்னும்

வெண்கலமும் காடுங் கரைகளும் கல்லாம் பணியும் கருபாயும்." இங்கு, மனிதர்கள் வாழ்க்கையின் பல்வேறு அலகுகளை, வீட்டை, குழந்தைகளை, ஆபரணங்களை, மற்றும் பிற வளங்களைத் தேடி சேகரிக்கின்றனர். ஆனால் இந்த எல்லாப் பொருட்கள் ஒருநாள் எவ்வாறு எங்கு காணாமல் போகலாம் என்பதுபற்றிய அச்சம் மனிதனுக்குள் உண்டு.

மனிதன் இவ்வுலகில் வாழும் போதிலும், இறைவனை மட்டும் தேட வேண்டும் என்பது முக்கியம். இது உண்மையில், மனதில் உள்ள ஆழ்ந்த உணர்வியாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. இங்கு, மனிதவுடலுக்கான முக்கியத்துவம் மிகுந்தது. அது இறையுறை, தெய்வத்தின் அவிக்கின் என்று கூறப்படுகிறது.

இது சித்தர்களில் மிகவும் முக்கியமான கொள்கையாகும்: "உருவிலங்கு மேனியாகி யும்பராகி நின்றநீர், திருமிலங்கு மேனியாகச் சென்றுகூட லாகுமே." இதன் மூலம், இறைவனை அடையவேண்டியுள், மனித உடலின் முறைகளை பராமரிக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறுகிறது.

இதனால், உடல் ஒரு கோயிலாகக் கருதப்படுகிறது, மேலும் உடலையே பராமரித்தல் என்பது இறைவனை அடைய உதவும் என்று சிவவாக்கியர் நன்கு விவரிக்கிறார். ஆகவே, செல்வமானது நிலையானதாக இல்லாத நிலையில், இறையலோசனை, ஆன்மிகத்தை நாடி வாழ்வது தான் மனித வாழ்க்கையின் முக்கிய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

References

துணைநின்ற நூல்கள்

1. பி. என். பரசுராமன், சித்தர்கள் சரித்திரம், ஜெனரல் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை. (2010)
2. சி. எஸ். முருகேசன், சித்தர்கள் கண்ட இறைமை, சங்கர் புதிப்பகம், சென்னை. (2008)
3. அகமுக சொக்கநாதர் குருஜி, யார் அந்த தமிழ்ச் சித்தர்கள், கற்பகம் புத்தகாலயம், சென்னை. (2013)
4. கவிஞர் பத்மதேவன், சித்தர் பாடல்கள், சுப்ரா பிரிண்டெக், சென்னை (2013)
5. புலவர்த. கோவேந்தன், சித்தர் பாடல்கள் (பட்டினத்தார் முதல் பாரதியார் வரை), பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை (2000)